

Varování! Lehce navazuje na povídku Když se sudičky zblázní!

Příběhy, žvásty a Alistere! Už mlč!

Byl to jeden z těch dlouhých spisovatelských večerů. Na hodinách odbyla desátá a Lara zrovna psala pátou kapitolu své nové knihy „JAK SPRÁVNĚ VYHUBIT OHROŽENÉ DRUHY“. Snad by od monitoru ani neodvrátila oči, kdyby neuslyšela skřípající klouby. No a tyto klouby nepatřili nikomu jinému, než jejímu věrnému sluhovi Albertovi!

„Já jsem Winston, slečno Croft.“

„Ach ano, Winston. Promiň mi to. Zrovna píši svou novou knihu a trochu mě vtáhla do děje.“

„To je pochopitelné. Který druh jste zrovna vybila?“ zeptal se sluha.

„Tyranosauruse Rexe!“ pousmála se dlouhovláska.

„Pravda. Myslím, že všechny poslední exempláře jste již vyhubila,“ přikývl stařec, „Budete tam mít i kapitolu o Atlantýďanech?“

„Já ti nevím. Víš, ty jsem úplně nezničila. Jedna mi pořád uniká. Ať se snažím, jak se snažím a věř mi, že už jsem použila mnoho prostředků jako lávu, sloupoví ve chrámu, či kladivo Boha Thora, pořád se mi to nepodařilo.“ Zamračila se a po té sklonila hlavu opět k monitoru.

„No dobrá. Nebudu už vás rušit, slečno Croft. Jen jsem vám chtěl říct, že...“

Než to však dořekl, elektřina vypla.

„Né! Moje práce!“ povzdechla Lara. „Zapomněla jsem to uložit! Myslíš, že se to ve Wordu ukládá automaticky?“

„To opravdu netuším, slečno Laro. Jsem jen dobře vypadající stařec. Jak bych takové věci mohl vědět?“

„Máš pravdu, Winstone. Půjďme do hlavní haly a zeptáme se ostatních.“

A než by řekli švec, stáli všichni obyvatelé domu v hlavní hale. Bohužel i Alister. Nejdříve se pohádali, čím to byla vina, ale pak Zip konstatoval: „Volal jsem teď mobilem našemu sousedovi, Panu Žárovkovi, a ten říkal, že mu taktéž nefunguje elektřina. To znamená, že není problém v nás! To jen ty elektrárny nás chtějí poštvat proti sobě!“

„Máš pravdu, Zipe. V těchto chvílích musíme držet při sobě! Ale co budeme dělat? Nejde elektřina! Co když už nikdy nepůjde? Může to přece znamenat konec světa!“ zpanikařila archeoložka.

„A nebo se nám zkazí jídlo v mražáku!“ Přidal se sluha.

„Možná bych měl nápad!“ přinesl trochu naděje Alister.

„Ano, nádore mého života?“

„Mohli bychom si vykládat příběhy. Všichni bychom se zde posadili a vykládali si strasti a štěstí obyčejného života.“

„Hmm, to je...“ všechny v hlavě napadlo, že to je příšerný nápad, ale nikdo to nechtěl říct nahlas „to je velmi kuriózní myšlenka.“

„Vidím, že se vám všem líbí, takže jdeme na to!“ a s nadšením pětiletého dítěte nad novou hračkou autíčka, vyskočil Alister do vzduchu.

„Víš, Alistere, ale to nemůžeme mluvit zde jen tak o našich zážitcích. Musíme jít do speciální mluvicí místnosti!“ snažila se zachránit situaci Lara.

„Ale tahle místnost je uzavřena čtyřmi pákami, přičemž každá je umístěna na jiném konci sídla a celé je to časové!“ zděsil se Alister.

„Ano, přesně tak. A jelikož jsem unavená, tak jediný, kdo to musí zvládnout je náš starý a pomalý Winston!“ radovala se Lara potichu ve své mysli, že jí její plán nakonec vyjde.

Alister se začal hroutit. Vidina hezky stráveného večera s přáteli a zajímavých příběhů byla v nedohlednu, když tu najednou..

„To bych mohl zvládnout!“ ozval se Winston.

„Cože? Ty?“ uchechtl se Zip.

Alisterovi se rozzářila očička: „Výborně sluho! Kdyby se ti po cestě něco stalo, třeba tě zabili pasti, sežrali krysy či netopýři, tak zde máš mobil!“ a dal ho svému zachránci do ruky.

„Děkuji pane nádo..Alistere! ale věřím, že ho nebude potřeba.“ Dořekl a jeho cesta dál vedla po schodech a doleva. Lara začala být nervózní, jelikož věděla, že už je tu jen ona, Zip a Alister. A pokud by Zip odešel, tak by zůstala jen s tím jediným, s kým si nemá co říct.

„No a já jdu na záchod a k tomu kakat, takže mě tu nečekejte,“ řekl Zip a už to bylo tady. Lara a Alister byly úplně sami. NIKDO nic neřekl a chvíle se natahovala. Už byla tak trapná, že by snad každé jediné slovo tuto hrůzu jen zkomplikovalo.

„Bože můj, jak jsi se do této situace dostala, Laro. Proč ty? Kdejaká mumie ti nevádí, ale tahle bytost...“ V hlavě jí neustále běželi podobné myšlenky. Ticho bylo dlouhé.

..
..
..
..
..
..
..

opravdu dlouhé

..
..
..
..
..
..
..

Až po deseti minutách: „Mám strach o Winstona!“ pravil Alister. „Raději mu zatelefonuji. Vzal mobil a v rychlé předvolbě vytočil starce. Ovšem nikdo to nezvedal.

„Laro! Co když se mu něco stalo? Vůbec mi nezvedá telefon!“

„Alistere, to není tím, že by se mu něco stalo, ale tím, že vidí, kdo mu volá!“ odvětila.

„Aha, tak to ano... Cože?“

Než si však vymyslela odpověď, byl sluha nazpět.

„Tak co? Dokázal jsi to?“ zeptal se nedočkavě navrhovatel onoho nápadu.

„Ovšem že. Nejsem žádné Béčko! Čili můžeme jít!“

Laře to bylo divné. Jak mohl tento starý, pomalý a uprděný sluha zvládnout to časové zařízení? Když si však vybavila, jak se občas nečekaně v Labyrintu objevil za jejími zády, bylo jí všechno jasné. No co už. Plán nevyšel a tak se s ostatními vydala do mluvící místnosti.

Netrvalo dlouho a všichni tři (Ano tři – Zip byl stále na záchodě) se posadili na polštáře uprostřed místnosti. Pokoj byl zaprášený, zapavučinovaný a bylo vidět, že tahle místnost neslyšela dobrý příběh už roky. Změní se to snad tento večer?

„Tak kdo začne?“ zeptala se Lara.

„Já, já!“ Nedočkavě vyskakoval Alister.

„Začne slečna Croft a tak rozhodla rada starších!“ bouchl do stolu Winston.

„No dobrá, ale nečekejte nic světoborného!“ řekla a nadechla se, aby začala svůj příběh plný emocí, akce, vášně a nebezpečí. „Byla jsem takhle v Makedonii a kradla z hrobky Bohyně Imori starou, pozlacenou lebku, když tu...“

„Pššššttt. Ticho! Tenhle příběh ne!“ zastavil ji sluha.

„Proč ne? Je to dobrý příběh!“ nechápala archeoložka.

„Protože chci slyšet příběh od Vás, ale z obyčejného života. Žádné pasti, nepřátelé a tak. Prostě normální život!“ rozhořčil se důchodce.

..

Áha, vy chcete vědět jestli se jí tedy uložil? Já si říkal, proč to ještě čtete. Tak tedy uložil **J**

THE END!